

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudce JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **N. O.**, zastoupeného Mgr. Michalem Poupětem, advokátem se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. CPR-9090-3/ČJ-2019-930310-V237, a ze dne 15. 10. 2019, č. j. CPR-9090-4/ČJ-2019-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2019, č. j. 41 A 76/2019-21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 23. 1. 2019, č. j. KRPZ-129909-31/ČJ-2018-150026-SV, uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců. Počátek doby, po kterou žalobci nelze umožnit tento vstup, správní orgán prvního stupně stanovil podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně konstatoval, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující jeho vycestování ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu k vycestování z území ČR podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v délce 10 dnů ode dne nabytí právní moci napadeného rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí. Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2019, č. j. KRPZ-129909-32/ČJ-2018-150026-SV,

správní orgán prvního stupně žalobci uložil povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč spojené s řízením o správním vyhoštění.

[2] Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že žalobce byl v období od 9. 10. 2018 do 6. 11. 2018 zaměstnán na území České republiky bez povolení k zaměstnání, ačkoliv je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Konkrétně bylo při pobytové kontrole dne 6. 11. 2018 ve společnosti TEKOO spol. s r.o. (dále jen „TEKOO“) zjištěno, že žalobce v areálu společnosti vykonával pracovní činnost spočívající v třídění, čištění a balení zeleniny. Biometrický cestovní doklad ani polské vízum typu „D“, kterými žalobce disponoval, ho neopravňovaly k výkonu kontrolované pracovní činnosti na území ČR.

[3] Proti rozhodnutím správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil.

II. Posouzení věci krajským soudem

[4] Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou, kterou Krajský soud v Brně v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[5] Krajský soud shledal, že činnost, kterou žalobce vykonával na území České republiky ve společnosti TEKOO svým charakterem naplňuje znaky závislé práce. Pracovní smlouvu žalobce uzavřel pouze s polským zaměstnavatelem, a to až několik dnů po zahájení výkonu práce v areálu společnosti TEKOO. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (vízum typu „D“). Jde o národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky. Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce nebyl.

[6] Krajský soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že se v daném případě jednalo o službu vykazující znaky agenturního zaměstnávání, která podléhá příslušnému povolení a nelze jí tak subsumovat pod výjimku stanovenou v § 98 písm. k) č. 435/2004 Sb., zákona o zaměstnanosti. Výkon pracovní činnosti žalobce byl závislou prací pro společnost TEKOO a nenaplňoval znaky nadnárodního opatření ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 1996, č. 96/71/ES o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb (dále jen „směrnice 96/71/ES“), neboť žalobce svého polského zaměstnavatele vůbec neznal, nikdy u něj nepracoval, a ten ani výkon jeho práce u společnosti TEKOO nijak nekontroloval. Ze skutkových okolností případu nelze usoudit, že by žalobce převážnou část své pracovní činnosti vykonával v domovském státě svého zaměstnavatele, kam by se po dokončení práce v České republice navracel, přestože se jedná o stěžejní podmínku, která odlišuje vyslání zaměstnance za účelem plnění konkrétní zakázky od agenturního způsobu zaměstnávání.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.) a domáhá se jeho zrušení.

[8] Stěžovatel si stojí za svým názorem, že na území ČR nevykonával práci neoprávněně. Správní orgán nicméně nepodloženě odmítl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici č. 96/71/ES. Stěžovatel je zaměstnancem polské společnosti BUD REMONT GROUP SP. Z.O.O. a do České republiky byl vyslán v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie, tj. v rámci přeshraničního poskytování služeb v souladu se směrnicí č. 96/71/ES. Stěžovatel se tak nacházel na území ČR v souladu s právními předpisy. Byl pouze vyslán za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost ROZADAF s. r. o., a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU potvrdila ve svém vyjádření po žádosti zaměstnavatele stěžovatele i Evropská komise. Ačkoliv stěžovatel opakovaně předkládal důkazy k prokázání skutečnosti, že správní orgán měl aplikovat § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebylo toto ze strany správního orgánu akceptováno. Stěžovatel byl na území ČR vyslán svým polským zaměstnavatelem. Pochopitelně nelze v obchodních vztazích vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v důsledku následné nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned vyslán v souladu s předpisy EU k výkonu práce v jiném členském státě na základě příslušných smluvních závazků. To je pak i tento případ. Správní orgány i krajský soud staví své závěry na výpovědi stěžovatele, který je podle výsledku evidentně neznalý smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohl být schopen stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly důkazy navrhované stěžovatelem.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že rozsudek krajského soudu nehodlá blíže komentovat. V podrobnostech odkázala na obsah správního spisu a způsob posouzení věci správními orgány obou stupňů, který – stejně jako krajský soud – považuje za správný.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je včasná, podaná osobou oprávněnou a přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Stěžovatel v podstatné části kasační stížnosti opakuje svoji žalobní argumentaci ve vztahu k rozhodnutím správních orgánů. Tato tvrzení již dříve uplatněná v žalobě jsou však v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože neobsahují žádnou reakci na závěry krajského soudu, v nichž stěžovatel obdržel odpověď na jím uplatněnou žalobní argumentaci (viz body [5] a [6] tohoto rozsudku). Nejvyšší správní soud podotýká, že krajský soud při posouzení těchto otázek vycházel z ustálené judikatury, která se týkala skutkově i právně obdobných případů, konkrétně z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017-31, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 4 Azs 134/2018-18, a ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 306/2017-25, na které kasační soud pro stručnost v projednávané věci rovněž odkazuje.

[13] Jediné tvrzení, které lze považovat za přípustnou kasační námitku, je ta část kasační argumentace (respektive jediná věta), ve které stěžovatel krajskému soudu vytýká, že stavěl své závěry na výpovědích stěžovatele, který však není znalý smluvních a obchodních vztahů, a proto nebyl schopen správně posoudit všechny relevantní otázky.

[14] V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na § 109 odst. 4, větu první s. ř. s. a setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015,

č. j. 8 As 109/2014-70), z nichž vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispozicní. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[15] O podobné otázce již Nejvyšší správní soud rozhodoval v rozsudcích ze dne 22. 1. 2019, č. j. 4 Azs 377/2018-22, ze dne 11. 4. 2019, č. j. 3 Azs 183/2018-23 či ze dne 24. 2. 2020, č. j. 3 Azs 268/2019-28. V těchto rozhodnutích se soud rovněž zabýval případy cizích státních příslušníků – zastoupených stejným zástupcem jako stěžovatel v nyní projednávané věci – kterým bylo také uloženo správní vyhoštění za výkon práce na území České republiky bez příslušného povolení. Stěžovatelé v uvedených věcech uplatnili velmi podobnou kasační argumentaci jako stěžovatel v nyní projednávané věci. V odkazovaných rozsudcích již Nejvyšší správní soud konstatoval, že skutečnost, že stěžovatel není znalý smluvních a obchodních vztahů, není překážkou k tomu, aby pravdivě popsal okolnosti podstatné pro posouzení daného případu. Pro zodpovězení otázek, jakým způsobem se stěžovatel dostal k zaměstnání v České republice, kdo je jeho zaměstnavatel, kdy práci vykonával, za jakou mzdu, kdo mu práci zadával a kontroloval ji, totiž není podstatná znalost smluvních či obchodních vztahů. Nejvyšší správní soud s uvedeným názorem souhlasí a má za to, že plně dopadá i na nyní projednávanou věc. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že při posuzování otázky, zda stěžovatel vykonával pracovní činnost v České republice nelegálně, vycházel mimo jiné z protokolu o jeho výslechu.

V. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu